

днѣхъ хронисты, не представя нѣкаква важность за по-ясненіе на старината на *всяко* славенско племе поособъ, защото у Гърцытъ тѣ значи сѣмо штирійцы, а у западнытъ — сѣмо единъ намѣкъ на западнытъ народы, че померанцытъ сѣхъ *сродны* съ русытъ, съ Лѣхытъ или Сорабытъ. Нищо повече!» (2)

При сичкытъ сиѣны доказательства на Венелина за подкрѣпенье на туй негово мнѣніе, ный мыслимъ че названіето Σχλαβήνοι у гръческытъ и Slavi у латинскытъ лѣтописцы, напротивъ, представя голѣма *важность за старината на сѣко славенско племе*: защото 1) тѣ подтвърдѣва сѣществованіето на славенскыя родъ подъ шазваніята на разнытъ неговы племена или *видове*, като: Полякъ, Чехъ, Сърбинъ, Славенинъ или Словенецъ, Българинъ, Руссинъ; 2) свидѣтельствува и за старината на този родъ — Славены, защото ако славенытъ не сѣхъ сѣществували въ най-отколѣшнытъ времена, не щѣхъ да пишѣтъ за тѣхъ толкозь писатели, които заслужватъ сѣко довѣріе, като полагатъ даже и жилищата имъ въ извѣстны границы. Туй не отрича и самъ Венелинъ, който на друго мѣсто (3) казва: «Макаръ «думытъ Σχλαβήνοι и Slavini, вм. Rheti или «Rappones да сѣхъ са поевили за първый пѣтъ (4) у

---

(2) Глел. за туй „Скандинавоманія и ея поклонники или столѣтній изысканія о Варягахъ“ Ю. И. Венелинъ, въ «Москов. Наблюдатель» 1836 года, т. — стр. 287—300.

(3) Пакъ въ «Москов. наблюдатель» 1836 год. или въ горѣпоменѣтата статья: «Исторія сѣверо-восточной Европы» и пр.

(4) Когато Венелинъ писалъ туй, незнаялъ ѣще свидѣтелството на Кесарія, който два вѣка почти преди двамата